

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 637/2026
16.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Властимира Симоновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр. 324/24 од 10.11.2025. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж.1 бр. 20/26 од 25.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Властимира Симоновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр. 324/24 од 10.11.2025. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж.1 бр. 20/26 од 25.02.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 9К.бр. 324/24 од 10.11.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. у вези члана 61. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати суду у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 3Кж.1 бр. 20/26 од 25.02.2026. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца

окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр. 324/24 од 10.11.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Властимир Симоновић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд сагласно члану 492. ЗКП побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или исте укине и предмет вратити на поновни поступак. Стављен је и предлог у смислу члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени, на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може преко браниоца поднети захтев за заштиту законитости само због повреда одредаба тог законика из члана 74., члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред Апелационим судом (другостепеним судом).

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву за заштиту законитости не опредељује конкретно ни једну повреду закона, која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, већ у истом указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да из чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди произилази да је у укупан износ спорних исплата суд укључио и новчана давања која представљају зараде исплаћене у готовини, а не дневнице, да су дневнице исплаћене до неопорезивог износа прописаног Законом о порезу на доходак грађана извршеног у скаду са општим актом послодавца, а како је то прописано чланом 118. Закона о раду. Даље се наводи да је суд све готовински извршене исплате подвео под опорезиви пореско-правни режим иако се ради о различитим врстама примања и то зарадама и дневницама за службени пут. У вези са изнетим, износи сопствену верзију поступања окривљеног у критичном периоду, сопствену оцену економско-финансијског вештачења и допуне вештачења, и истовремено износи и детаљну анализу онога што је исплаћено запосленима за месец јул и август месец 2020. године, те цитира и тумачи одредбе Закона о раду, Правилника о раду и Закона о порезу на доходак грађана.

Поред изнетог, бранилац окривљеног означава и образлаже и повреду закона из члана 16. став 5. ЗКП.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као ни повреда закона из члана 16. став 5. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца, то је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Властимира Симоновића оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Јасмина Васовић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић